

BUCUREȘTI, VARA LUI 1986

Cele neștampilate sunt așa rare... Credeam c-am găsit unul...

Ce enervant...

Avem mai multe din același set. Le punem împreună?

Daaa!

Ce frumos e lângă celelalte!

Așa e. Peștii din setul ăsta trăiesc toți în ocean.

Oceanul...

Chiar!

Duminică mergem la mare!

Nu duminică asta, următoarea.

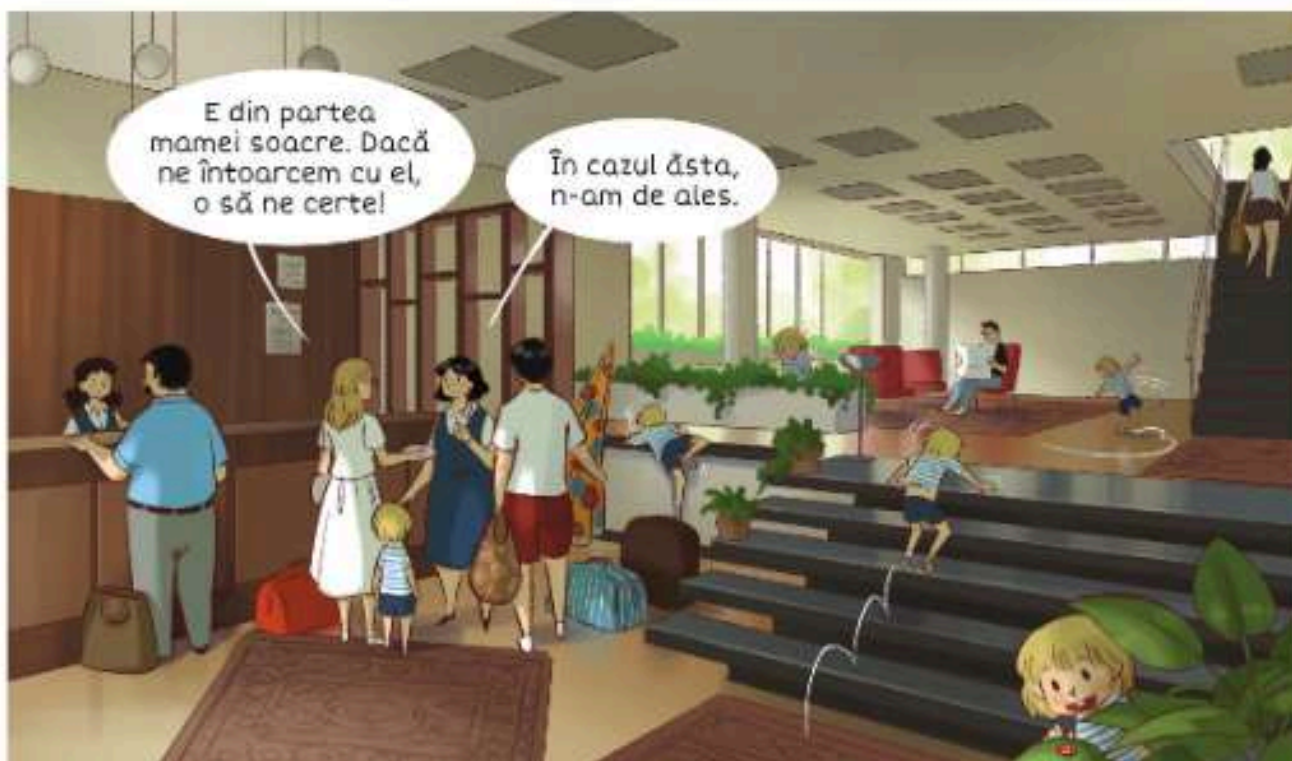

De ce nu asta!?

Pentru că mașina noastră are număr par.

Iar sfârșitul ăsta de săptămână au voie să circule doar cele cu număr impar.

ZILELE LENEȘE DE PE LITORAL
RĂSUNAU DE TIPETELE PESCARUȘILOR;
AVEAU PARFUM DE SARE ȘI DE NALBE
ÎNCĂLZITE DE SOARE.

ERAU CALME ȘI LUMINOASE, DAR
ÎN AMINTIRILE MELE, ABIA DACĂ LE
POT DEOSEBI UNA DE CEALALTĂ.

CU O EXCEPȚIE:

SEARA ÎN CARE AM
FOST SĂ VEDEM
RUINELE HISTRIEI.

ȚETATEA ANTICĂ
GRECO-ROMANĂ.

CĂRȚILE MELE DE POVEȘTI
ERAU PLINE DE REGĂTE
STRĂVECHI ȘI CIVILIZAȚII
DE MULT APUSE.

CU TOATE ASTEA, NIMIC NU M-A PUTUT PREGĂTI
PENTRU MOMENTUL ÎN CARE AM PĂȘIT PRINTR-O
CETATE ADEVĂRATĂ.

PĂTRUNGESEM ÎNTR-ALTĂ LUME,
COMPLET DIFERITĂ DE A MEA.

O LUME CARE NU MAI
EXISTA DE MULT.

CE FEL DE OAMENI TRĂISERĂ
ACOLO? CE VIAȚĂ AVUSESERĂ?

ERA PESTE PUTINȚA
MEA SĂ-MI IMAGINEZ.

ATĂT DE MULT MISTER...
ȘI TRISTEȚE.

MAI ERA CEVA ACOLO.
CEVA INVIZIBIL, DAR
INCREDIBIL DE PREZENT.

ASTĂZI ȘTIU CĂ CE SIMȚISEM ATUNCI ERA
TIMPUL. ÎN ACEL ORAȘ RUINAT, AFLAT ÎNTRE
PĂMÂNT ȘI APĂ, TIMPUL ERA PRETUTINDENI.
ÎL SIMȚEAM ÎN FIECARE CRĂPĂTURĂ, ÎN FIECARE
COLOANĂ LIPSĂ, ÎN PĂMÂNTUL ÎNSUȘI.

